

Eggendorfer Áron

Interjú önmagammal

„*holváltálfiam*” - Bartis Attila

vagyok

Elmosódott határvonalakat nézem. Az örület határán. A józanész határán. Belepusztulok, se tudok különbséget tenni közöttük. A normalitás-eszemenség mezsgyéjén. A semmi közepén. Nem látok semmit. A normalitás vaksága és az örület fogsága. Úgy tudnám megfogalmazni, hogy egy autópálya széli erdőben, a kerítés mellett állok, nézem az örületen száguldó autókat, a kerítésen nem tudok átmászni. Körülvesznek a fák és elrejtene, nem lát senki, mögöttem pedig élnek normális életüket a vadállatok, csak néha hallom a zörgésüket. Aztán hirtelen elkap valami, és felszállok az égbe, lebegek.

egyszer bűnhődni fogok

Nem biztos. Lehet. Ez a szó is határt jelent. Válaszlehetőségek közti elveszettséget. Nem tudom, mit érez az örült. Nem tudom, mit érez a normális. Egyiknek se titulálnám magam. Elveszett vagyok. Mint a lehet szócska. Nem mondja meg neki senki, melyik oldalon álljon.

rám is sor fog kerülni

Örülne nekik. Ha számot kell vetni magammal, legalább számot vetnék önmagammal. Így elhagyom önmagam és a realitás talaját. Fentről jól látszanak az elfogadott viselkedési normák, de mivel nem vagyok köztük, ezért másnak titulálnak. „Fura vagy”. Még nem értem fel az örülethez, a tisztaságához, mert akkor biztos vagy egy tévképzetben. Lebegni nem rossz érzés, csak ne legyen hányingered. Főleg ne magadtól.

voltam szerelmes

Talán máshogy, mint az normálisok. Talán máshogy, mint az örültek. Valaki kiragadott és lejjebb cibált a földhöz, valaki feljebb nyomott egy fokkal az örültséghez. Az mondjuk, tetszett, bevalom. Megigéző lehet egy dologra rákattanni és nem engedni. Mint egy csodálatos dűhroham, amikor nem érdekel semmi, követem az áramlatot. Félelem, pánik, nyugalom és kedvesség nélkül. Végre megrémülnek tőlem az emberek, és ha nem is tisztelnek, azért távol maradnak tőled.

voltam hűtlen

Sokszor ránéztem másokra, mikor volt párkapcsolatom, és tudtam, hogy velük boldogabb lennék, talán ők megértenék a világom. Nem úgy, mint te.

voltam hűséges

Évekig őriztem az emléked, amíg el nem vesztetted a többi között. Ha bárkire is néztem, te jutottál eszembe. A fíntoráról a te fíntorod, a szemétségéről a te szemétséged, a lenézéséről a te lenézésed, az utálatáról a te utálatod, hajjáról a te hajad, a szeméről a te szemed, a járásáról a te járásod, a mosolyáról a te mosolyod, a szeretetéről a te szereteted. Egyedül hagytál, mint a többiek. Egyedül hagytál, mint az emléked.

mizantrópia

Vagy csak túl távol vagyok mindenkitől. Nincs a közelemben senki, csak az elmosódott határvo-

nalak. És a semmi. Magányomtól szeretnék megszabadulni, sajnálatos módon nem én választok. Úgy tűnik, ők se tudnak határozni a sorsom felől.

filantrópia

Innen fentről sokkal jobban látni mindent. Innen alulról sokkal jobban látni mindent. Kedvesen mozogtok. Hazudnak, akik azt mondják, porszemek vagytok, hangyák vagytok, semmik vagytok. Világít a megértésetek, az érdeklődésetek és a szeretetek.

sikeres vagyok

Természetesen. Az ábrándjaim szerint nagyon is. Mivel nincs itt rajtam kívül senki, én létezem, én képzem a valóságot. Nem a valóság alakít engem, hanem én magát a létezőt. Kicsit fura lehet, így elsőre, hogy jöhet össze a kettő. Az elveszettségem, úgy, ha én formálom a világot, de egyáltalán nem az. Ha ott lennél, ahol én vagyok, te is megértenéd. Az agyam rejtélyes, kifürkészhetetlen, csak az elmosódott határait látom. Ezért nem tudom úgy alakítani a világot, ami körülvesz, hogy tökéletesen jó legyen. A bizonyosság az, ami elvezet oda, ahol már a teljesen megfelelően kialakított képzeletvalóság van. Sőt, a félelem is hátráltat.

van önbizalmam

Megteremtettem egy világot, ahol tudok egyedül létezni. Azt mondják, ez nácizmus. Azt mondom, hogy ez örület. Ez itt normális. Megint az elmosódott határvonalak. Hogy lehetnék narcisztikus, ha nincs itt senki rajtam kívül. Nem bánthatok senkit. Maximum magamat, de azt régóta öntudattalanul teszem, tehát az nem számít.

nyugodt vagyok

Úgy, ahogy. Azért lebegni is fárasztó. Meg tekergetni a nyakam, melyikre néztek, melyik legyen a hön áhított cél, amit nem választhatok meg.

meg tudom csinálni

Ezerszer mondtam, hogy nem. Nincs választási lehetőségem.

félek valamitől

Egy olyan kialakított világtól, ahol mindennek kizárólag a kontúrja látszik. Attól, hogy nem tudok válaszolni a holváltálfiamlányomgyermekemre. Attól, hogy végén őrült leszek. Attól, hogy a végén normális leszek. Attól, hogy megszakad a képzeletem, és egy olyan világot látok meg, ahol nem lenne maradásom, de mégis foglya lennék.

félek a többiektől, a világtól

Nem félek, messze vannak.

félek tőled

Félek. Sokszor meglepsz a kérdéseiddel. És nekem válaszolnom kell. Ha nem tenném, addig nyaggatnál, amíg nem válaszolok. Ezt úgy éred el, hogy kérdezel, kérdezel, kérdezel, kérdezel, folyamatosan, állhatatosan, kétségbeesetten, derűsen, egyszerűt, nehezett, végeláthatatlant, rövidet.

vannak válaszaim

Vannak kérdéseim.

vannak kérdéseim

De nincsenek válaszaim.

csinálnék valamit, ha lennének válaszaim

Még több kérdést tennék fel. Azokat, amik olyan mélyre hatoltak a tudatalattimba, hogy érzem a jelenlétüket, de a megfogalmazásukhoz nincs erőm. Nem engedhetem felszínre törni őket, megzabolázhatatlan erőket engednék útjára, amit az egyszemélyes társadalmam nem tudna feldolgozni.

köszönöm a válaszokat

Köszönöm a kérdéseket.

Németh Miklós: A hazatérő

